

19. VII. 27

1

Draga gospi!

Do tega dne in do te ure sem jaz cel
nesvoprijazno lenobo, jivel v tako
neumnogopravnih sanjah, kakor
zjutraj, ko je znanj delj in se
'človeku ne ljubi odpreli oči'
in se ne ve, če je na tem ali
na osem svetlu. Jaz, mislim
da bo sčasoma boljše; danes
sem se toliko vzdramil, da Ti
lahko pišem.

Najprej, draga gospi, bi se Ti
moral od ure zadržati; pa Troja
veliko in prijazno svetlobo
ampak, če bi se Ti priklanjal
ker plelet lepe besede, bi se
podela Tebi svetlo, meni pa bi
bilo sitno. Jelo mi samo
verjemi, da sem Ti hvaležen in
da se z veseljem spominjam

nezadovoljnost, ki je do deljena
človeku od rojstva — naj vedi,
kaj je! Tisto je pac, da bi bil
človek zmirom najrajši sam,
kjer mi. —

Ali srečala kesaljenje, popred
vita jih lepi tudi v mojem
imenu. In popredila nadalje
ne postene ljubljanske ljudi,
in tucarijo, in kotovosko
restoracijo, posebno pa se
svoj prijazni eri, ki se mi pla
dako kudo zeta po njem.

Vama udani.

Juan Cankar

Nadunajca

19. VII. 1907

